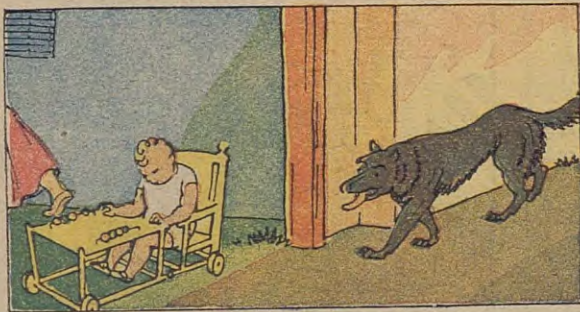

WEROULET

SUPLEMENI IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

En un petit poblat d'europes de l'Àsia,

un llop rondava en cerca de presa, i aprofitava la momentània absència d'una mainadera...

per a endur-se'n una criatura que anava a ésser devorada irremissiblement per la mala bèstia, si no fos que...

en arribar a la darrera casa del poblat, una serventa eixí sobtadament a una finestra a espolsar una alfombra, llençant al mateix temps uns udols que volien ésser el darrer tango de moda, el qual espectacle esferéi tan fortament el llop...

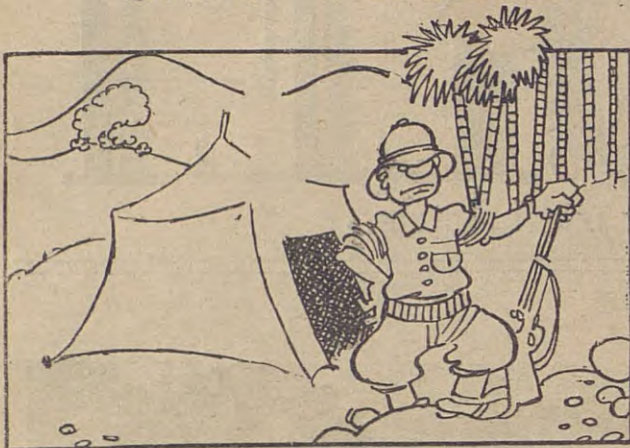

que sense saber què es feia, deixà anar la presa i apretà a córrer com un esperitat, cap als amagatalls de la selva, des de la qual...

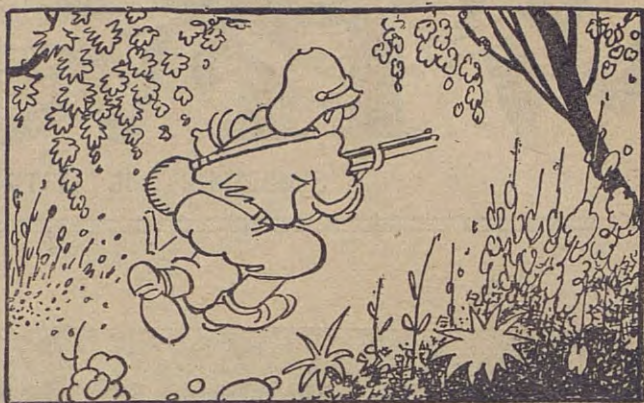

no pogué pas presenciar la joia que el seu pànic produí entre els habitants, que volgueren solemnitzar aquest fet retratar en agrupament els tres protagonistes disponibles.

Una cacera amb sorpresa

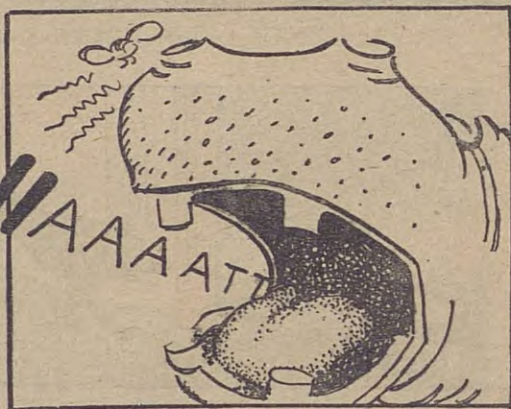
El valent Lord Denfavàh
se'n va a l'Àfrica a caçar.

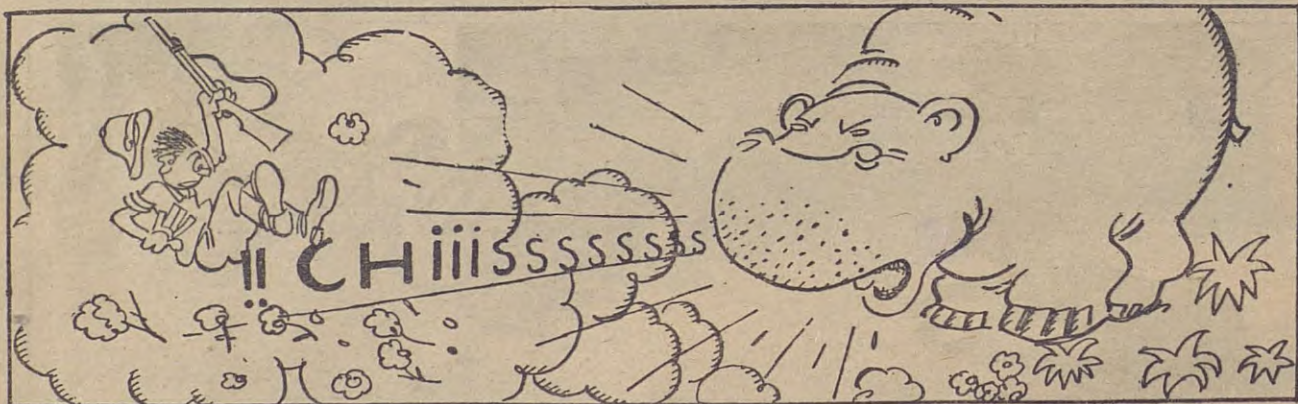
Per la selva va cercant
lleó, tigre o elefant.

De moment troba només
un hipopòtam de pes.

Totjust a l'animalàs
li puja una mosca al nas.

Com que el pessigollejà
l'animal estornudà.

Cau el Lord com una bala
sobre unes figues de pala.

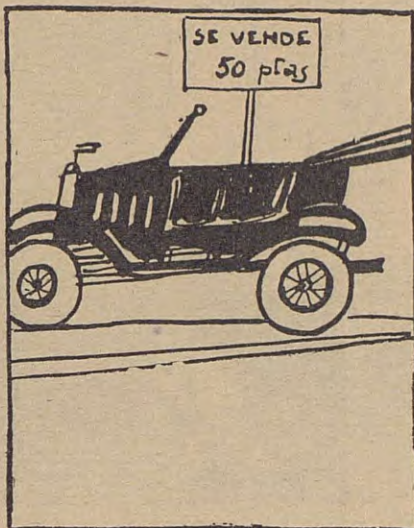

Avorrit i atrotinat
se'n torna cap a ciutat.

Propaganda

El senyor Pere Xipell
està cansat del Ford vell.

L'anuncia, molt barat,
prò ningú s'ha presentat.

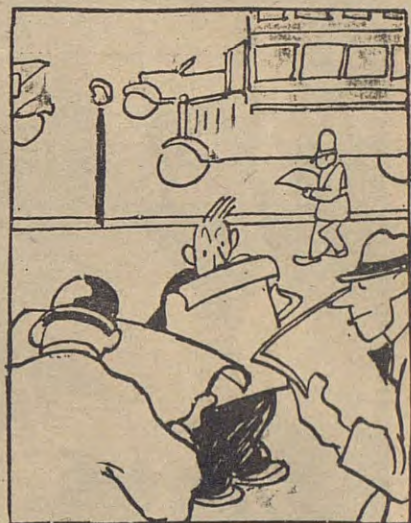
I fins veu amb desconsol
que el drapaire no l'hi vol.

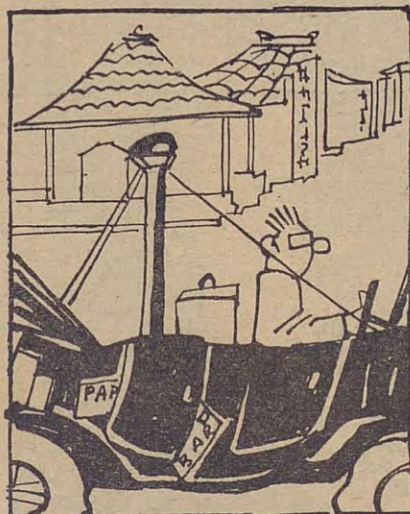
Té una idea genial:
Fer un viatge mundial.

Passats Reus, París i Londres,
son nom comença a difondre's.

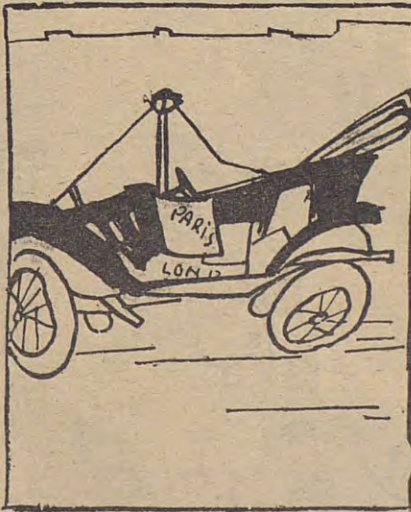
Les noves tothom llegeix
mentre el viatge segueix.

Passa Moscou i Bombai,
Calcuta, Annam i Xangai.

Quan a Amèrica arriba,
molts admiradors trobà.

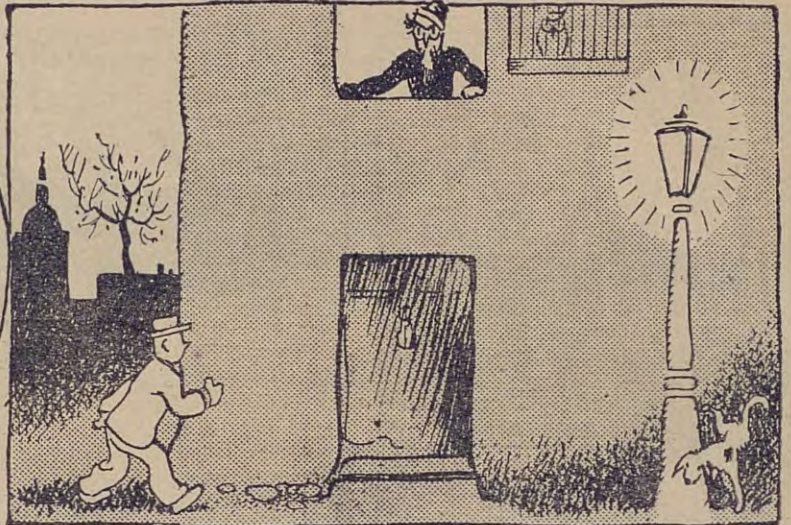

I li compren a bon preu
el Ford, en l'estat que es veu.

PROFECIA

L'Alim-Hanya era una mala persona que es guanyava la vida fent de profeta i enredant el pròxim

Un vespre es dirigí a casa seva un jove.

—¿Vostè necessita de mi, jove? — preguntà l'Alim-Hanya.

—Sí senyor, jo venia per...

—Molt bé, ni una paraula més.

—Vostè ha sofert molts desenganys.

—Sí senyor.

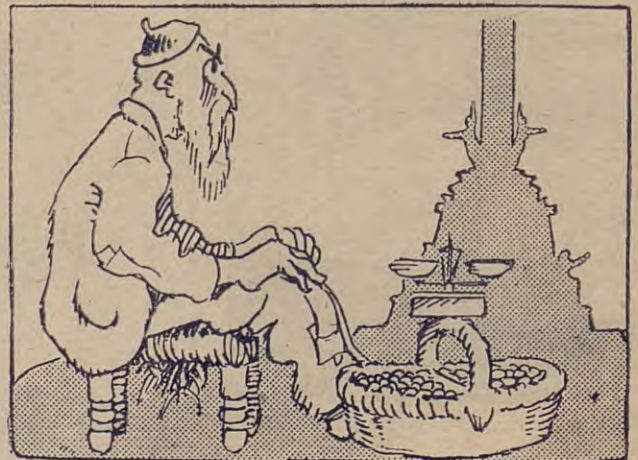
—Està clar; no s'apuri. Hi ha sobretot quelcom que el molesta, quelcom que vostè desitja i no aconsegueix.

—Això és.

—Perfectament, doncs això que vostè desitja i no aconsegueix, l'Alim-Hanya li diu que ho obtindrà molt aviat.

—Segur?

—Seguríssim.

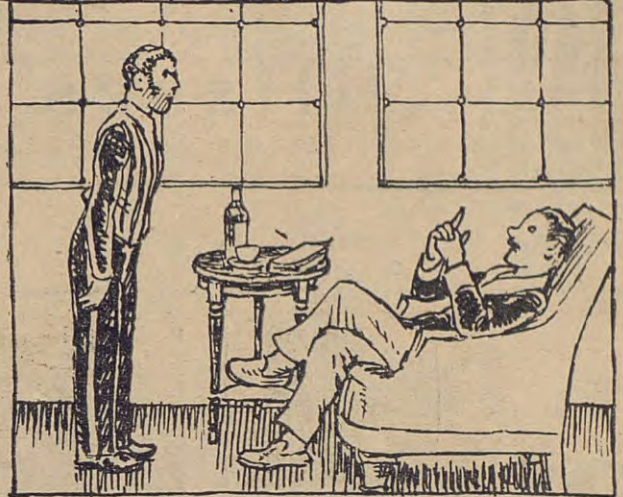
—Molt bé, senyor Alim-Hanya. Em complau el que em diu; sóc el cobrador del lloguer de casa seva. He vingut dos o tres cops i el seu criat m'ha fet tornar sempre, i ara, conforme al que m'ha dit vostè, espero veure satisfetes les meves aspiracions.

De resultes d'aquella planxa, l'Alim-Hanya va plegar el negoci i es va posar a vendre cacauets i xufles al peu del monument de Colom.

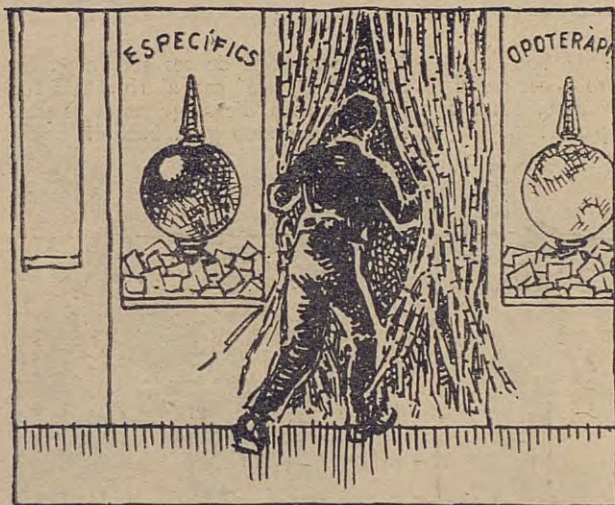
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Una vegada hi havia un pastor batufro, més testarrut que setze. Figureu-vos si tenia el cap dur, que un dia va topar amb una cabra del seu ramat i la va tirar enrera.

Aquest pastor va anar a servir a ciutat. Els primers dies d'ésser-hi, quan encara no sabia prou els carrers, va succeir-li això que us vull explicar.

El ssenyor va enviar-lo a buscar una cosa a la farmàcia, que era la botiga del costat de la seva escala, a mà dreta.

En sortir, un cop l'hagueren «despatxat», va tenir la desgràcia d'equivocar-se i anar cap a la dreta en comptes de l'esquerra. Així, naturalment, cada vegada s'allunyava més de casa seva.

El senyor, espera i espera, però el criat no tornava... Ningú va saber-n'hi donar raó. Fins que, passats cinc anys, el veieren venir un dia, brut, exhaurit, espellifat, per l'altra punta de carrer.

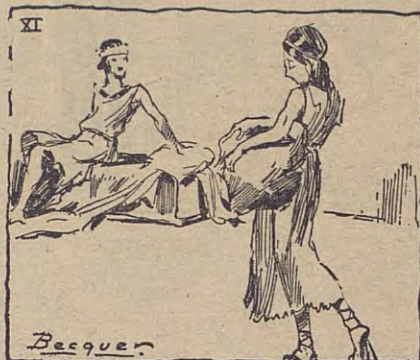

¿Sabeu què havia passat? Com que nostre home era tan testarrut i ell sabia que la casa era situada en aquell carrer... havia donat la volta al món sense moure's d'aquella direcció. El camí va ésser llarg, però ell va arribar a casa, ja ho crec que hi va arribar!

Ulisses a Feàcia

X
Minerva, la deessa que protegia a Ulisses, anà de nits a la cambra on dormia Nausica, la filla del Rei de

XI
Feàcia, i li digué que de bon matí anés al riu a rentar la roba del palau. La donzella, en despertar-se, cuità a demanar permís al seu pare...

XII
i, acompanyada de ses serventes, emprengué el camí cap al riu. Allà rentaren la roba, l'estengueren i es posaren a jugar amb gran bullici.

XIII
Des del matoll on dormia Ulisses sentí les veus, i cobrint-se amb una branca tofuda, eixí a l'encontre de les donzelles. Totes fugiren esverades menys la princesa.

XIV
Ulisses li digué: —Tant si ets deessa com si ets mortal, jo et suplico que m'emparis i em diguis quin és aquest país i si hi trobaré ajuda.

XV
La princesa li digué que allà era Feàcia, el regne del seu pare, i manà a ses serventes que li donessin menjar i vestits.

XVI
Després el féu seguir darrera elles cap a la ciutat, i en arribar-hi li assenyala el palau on vivia el rei Alcinòus, son pare.

XVII
El rei rebé a Ulisses amb gran cortesia, i el féu participar de la seva taula i del seu convit sense preguntar-li qui era.

XVIII
I li prometé que a l'endemà mateix li donaria una nau i bons remers per dur-lo a la seva pàtria encara que fos a l'altra part del món.

Vides paral·leles

EN Tothomir Mirabé era repòrter de «L'Eco de la Fama», diari del matí, de gran circulació.

Feia alguns anys que treballava per aquell diari i mai no l'havien apujat. Per això un dia se n'anà a veure el seu administrador.

—¿Què desitja, senyor Mirabé?—va preguntar-li aquest.

En Mirabé va estossegar, va mirar el sostre, després la finestra, finalment el calendari, i va dir amb veu ofegada:

—La vida és cara, senyor Administrador, i em convindria que m'apugés.

—¿Quant guanya ara?

—Seixanta duros.

—¿I quants en voldria?

—Vuitanta, senyor Administrador.

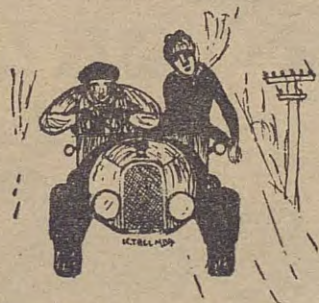
—M'hi pensaré. Demà sabrà la resposta.

—Moltes gràcies.

—Oh, no s'entusiasmi gaire. He de veure què me'n diu el Director, del treball de vostè.

En Casimir Rebusca era repòrter de «L'Altaveu Sorollós», diari de la nit de gran circulació. Feia alguns anys

DE COL.LABORACIO

Plaça i mitja.

que treballava per aquell diari i mai no l'havien apujat. Per això un dia se n'anà a veure el seu Administrador.

—¿Què desitja, senyor Rebusca?—va preguntar-li aquest.

En Rebusca va estossegar, va mirar el sostre, després la finestra, finalment el calendari, i va dir amb veu ofegada:

—La vida és cara, senyor Administrador, i em convindria que m'apugés.

—¿Quant guanya ara?

—Seixanta duros.

—¿I quants en voldria?

—Vuitanta, senyor Administrador.

—M'hi pensaré. Demà sabrà la resposta.

—Moltes gràcies.

—Oh, no s'entusiasmi gaire. He de veure què me'n diu el Director, del treball de vostè.

L'Administrador de «L'Eco de la Fama» parlava amb el Director.

—En Mirabé m'ha demanat que l'apugés. ¿S'ho mereix?

El Director mogué el cap negativament.

—No. Treballa prou pel que guanya, però no se'n mereix més.

—Molt bé.

I l'administrador cridà al seu despatx en Mirabé per dir-li que, sentint-ho molt, no li era possible apujar-lo.

En Mirabé se'n ressentí.

—Així, doncs, senyor administrador, pot disposar del meu càrrec. A fi de mes plego.

I a l'endemà, un anunci a «L'Eco» feia saber que faltava un redactor.

L'Administrador de «L'Altaveu Sorollós» parlava amb el Director.

—En Rebusca m'ha demanat que l'apugés. ¿S'ho mereix?

El Director mogué el cap negativament.

—No. Treballa prou pel que guanya, però no se'n mereix més.

—Molt bé.

I l'administrador cridà al seu despatx en Rebusca per dir-li que, sentint-ho molt, no li era possible apujar-lo.

En Rebusca se'n ressentí.

—Així, doncs, senyor administrador, pot disposar del meu càrrec. A fi de mes plego.

I a l'endemà, un anunci a «L'Altaveu» feia saber que faltava un redactor.

En Mirabé entrà al despatx del director de «L'Altaveu Sorollós».

—He llegit que necessiten un redactor.

—Sí senyor. ¿Es de l'ofici, vostè?

—Sí, he treballat deu anys a «L'Eco de la Fama».

—¿I quant voldrà guanyar?

—Cent duros.

—Molt bé, ja es pot quedar.

En Rebusca entrà al despatx del director de «L'Eco de la Fama».

—He llegit que necessiten un redactor.

—Sí senyor. ¿Es de l'ofici, vostè?

—Sí, he treballat deu anys a «L'Altaveu Sorollós».

—¿I quant voldrà guanyar?

—Cent duros.

—Molt bé, ja es pot quedar.

DE COL.LABORACIO

—¿Sap que té una filla molt maca, senyora Gertrudis?

—Sí... Ja m'ho diu tothom que s'assembla amb mi.

COMPTE JUST

Va entrar a l'Hotel Esplèndid un turista a berenar

i va prendre dos sandvitxos

i un got d'aigua mineral.

—¿Quan val? — pregunta, i el li respon que se'n farà [mosso

sis pessetes. Ell protesta

perquè ho troba massa car.

Criden l'amo de la fonda i aquest diu: —Es veritat

que els sandvitxos i el got d'aigua

es poden dar per cinc rals,

però vostè observi el luxe

de la casa, tot daurat,

frescos a parets i sostres,

el servei uniformat...

tot això, senyor, val quartos...

Sense més, l'home pagà.

L'endemà torna i es menja

els dos sandvitxos igual,

beu el gotet d'aigua fresca

i se'n va donant cinc rals.

Al cambrer, que protestava,

l'home li diu molt formal:

—Això, segons va dir l'amo,

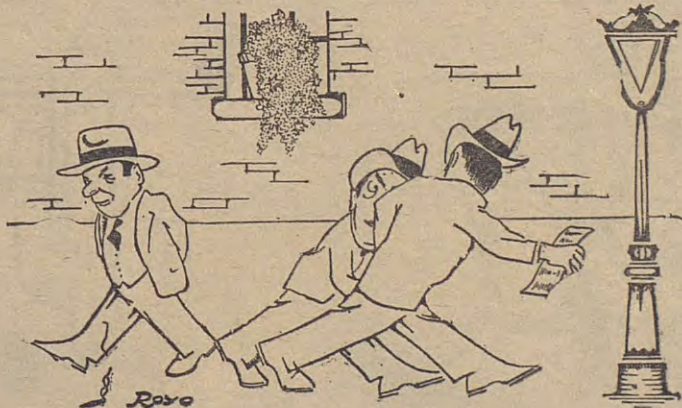
és el preu del què he menjat.

Les pintures i uniformes

avui no me'ls he mirat.

P. E. P.

DE COL.LABORACIO

—En aquesta pel·lícula en veure el començament ja vaig veure l'acabament.

—¿Vols dir? Mira que té nou mil metres de llargada!

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Al seu barri enguany faran
un gros foc de Sant Joan.*

Trobo que aquest mobiliari
és molt ròncec i ordinari.

Justament estan trucant
els nois pel foc de Sant Joan.

Plens de generositat
tots els mobles els han dat.

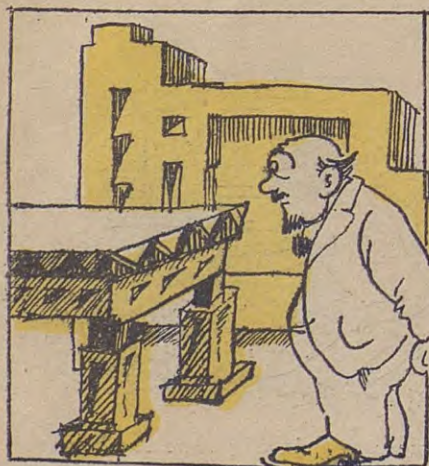
Encarreguen a un artista
moblatge surrealista.

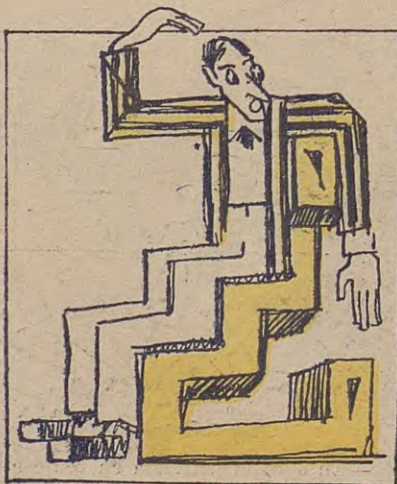
Dels plans no n'entenen res
però fan paper d'entès.

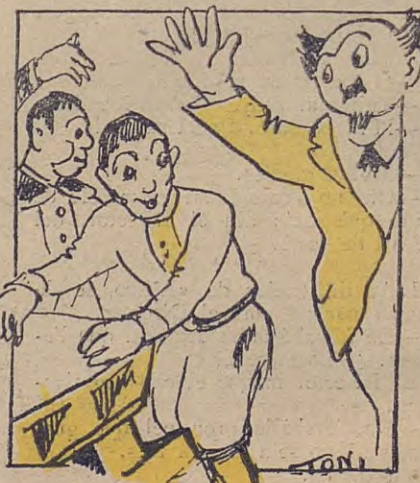
Un camió els ha portat
el moblatge encarregat.

Veient aquella barreja
en Balaga ja es mareja.

Baliga veu amb espant
que cubista es va tornant.

I el nou moblatge ha seguit
el camí del revellit.